

[Langkilde.]

stedtillægsordning. Det er ikke så meget det faktum, at man har denne ordning, der giver relativt beskedne tilskud til lønningerne ude omkring i landet, og som ikke ændres — ja, den bliver altså dyrtidsreguleret nu, den bliver altså for så vidt bedre — som har ført til utilfredshed, men navnlig de store tilskud, der på nogle områder gives til lønningerne i hovedstadsområdet og i Nordøstsjælland. Jeg må herom sige, at jeg ikke synes, systemet med de gamle stedtillæg er tilfredsstillende, og kommissionen har da også været indstillet på, at vi må søge hurtigst muligt at få en virkelig prisgeografisk undersøgelse, som kan give os et billede af, hvordan differentieringen i de forskellige områder af landet skal være. I og for sig er der måske meget større grund til utilfredshed, end tjenestemændene ude omkring i landet i øjeblikket giver udtryk for, thi i virkeligheden er det system, vi arbejder videre med, i kraft af manglende viden på dette felt langt mere utilfredsstillende, end vi egentlig forestiller os; jeg er overbevist om, at en nærmere undersøgelse af disse problemer vil vise, at vi må hen til en helt anden form for differentiering end den, vi altså nu med udgangspunkt i 1958-loven arbejder videre med.

Jeg vil dernæst sige lidt om honorarrevisionen. Nu er det jo ikke tjenestemænd alene, der har honorarer; der er også mange folk, som er beskæftiget uden for statens område, der har honorarer, som udbetales af staten. Men det, vi her skal beskæftige os med, er den regulering af tjenestemændenes honorarer, som er forudsat på den baggrund, at der sker en væsentlig regulering ikke mindst af de højeste tjenestemænds lønninger til gengæld for, at honorarerne for de ben, hvormed stillingerne i et vist omfang har været polstret, falder væk. Der er enighed herom i kommissionen. Hr. Ivar Nørgaard citerede betænkning nr. 1, og jeg kunne måske så tillade mig at sige, at der i betænkning nr. 3 står, at kommissionen forudsætter, at der inden 1. april 1970 under medvirken af lønningsrådet foretages en almindelig gennemgang af honorarordningerne. Det er en udtalelse, som også hr. Ivar Nørgaard har skrevet under på. Jeg forstår derfor ikke helt de bemærkninger, som hr. Ivar Nørgaard nu

fremkommer med om, at man egentlig skulle foretage denne revision inden 1. juli, da loven træder i kraft. Vi har jo været enige om i kommissionen, at det simpelt hen af praktiske grunde ikke var muligt at gennemføre denne revision inden 1. april 1970; den særlige gennemførelsesaftale, som ministeren har truffet med centralorganisationerne, hvorefter lønstigningerne pr. 1. juli 1969 er begrænset til 3 pct., rummer netop mulighed for, at det kan ske på en praktisk måde, inden den fulde lønforhøjelse er blevet gennemført. Derfor forstår jeg ikke rigtigt, at hr. Ivar Nørgaard nu kan rejse spørgsmålet om, at det bør ske pr. 1. juli. Han ved udmærket, at det i praksis ikke kan lade sig gøre, og det har han også selv erkendt gennem sin underskrift på betænkning 3; jeg går ud fra, at det ikke alene dækker, til hr. Ivar Nørgaard tager et nyt standpunkt på dette område. Det plejer jo i alt fald ikke at være tilfældet med underskrift.

Der er vilje til i regeringen og regeringspartierne gennem lønningsrådets arbejde med disse områder at gennemføre en virkelig revision på dette felt. Det er en klar forudsætning for det forslag, som her behandles, og denne forudsætning skal selvfølgelig opfyldes; derom er der overhovedet ikke nogen tvivl, heller ikke hos os. Vi ønsker i vort parti netop, at man nu kan nå frem til det punkt, hvor lønningen er et vederlag for det arbejde, der ydes, og hvor vederlaget ikke ydes via mange forskellige større eller mindre honorarer.

Der har i forbindelse med den regulering af de højere tjenestemænds løn, som sker under forudsætning af honorarrevisionen, fra forskellige side været fremsat nogle bemærkninger om disse betydelige stigninger. Hvor meget den reelle stigning i forhold til de pågældendes nuværende vederlag er, er vanskeligt at sige, og jeg skal heller ikke hæfte mig særlig ved det. Men jeg så dog, at hr. Ivar Nørgaard den 1. maj havde udtalt sig på et møde i Hvidovre — eller var det i Kastrup? — om lønningerne og dér havde sagt, at hvis regeringen ikke havde interesseret sig så meget for de højere lønninger, var der måske blevet lidt mere til de lavere tjenestemænd. Nu ved jeg selvfølgelig ikke, om udtalelsen er rigtigt citeret, men sådan har jeg set det i